

רזבי נחמן

לזכרון נצח מורינו רבי ישראל בער אודסר, זצ"ל

סיפור השבוע

השמטות

רבי שמואל איזיק ראה פעם אליהו הנביא רץ, ואמר לו: **להיכן רץ? והשיב לו: להלב של העולם. ושאל אותו: מי הוא הלב של העולם? והשיב לו: חסידיו ברסלב, שהם הלב של העולם.**

ועוד פעם אחת ראה אותו רץ, ושאלו: **להיכן רץ? והשיב לו: לחסידיו ברסלב, שהם תמיד שמחים.**

להתגבר על מה שצריך להתגבר ולשוב אליו יתברך.

על פן עקר קיום מצנה זאת הוא על-ידי הרצון, שיהיה רצוננו חזק מאד לראות בטובת חברו ובטובת כל ישראל טובה אמיתית ונצחית, שיזכו כלם לשוב אליו יתברך באמת. וכמו שהאדם בעצמו בנדאי ראוי לו שלא ירצה שום רצון אחר רק לזכות להתקרב אליו יתברך, שרק זה הוא טובה והצלחה אמיתית, וחזן מזה הכל הכל, כמו כן מחיב כל-אחד לאהב את חברו וכל ישראל כנפשו, ולהתנגע ולכסף שיזכו כל ישראל להתקרב אליו יתברך, ובתוך כך אם אפשר לו לקים מצנה זאת של תוכחה בפשיטות לדבר

עם חברו ביראת שמים, בנדאי מה טוב ומה נעים, כי כל אחד מחיב לדבר עם חברו ביראת שמים, אבל העקר הוא הרצון (הלכות ערב ג, אות ל"א לפי אוצר היקראת - תוכחה, ז)

דברים

* מתוך ספר לקוטי הלכות *

א.ג. ... ויהי בארבעים שנה

מלמד שלא הוכיחן אלא סמוך למיתה (רש"י) מוכא בזוהר הקדוש ברעיא מהימנא על משה רבנו עליו השלום: ובגין דהוית חשיב בחינך דאלו הוה אפשר לך הוית מהדר כלא עלמא תחות קדשא בריך הוא וכו', עין שם,

שמבאר שם גדל מעלת משה בשביל זה שהיה חושב כל ימיו שאלו היה אפשר לו היה מחזיר כל העולם להיברך.

נמצא, שאפלו משה רבנו עליו השלום, עקר מצות התוכחה היה מקים על-ידי הרצון שהיה בוטף תמיד להחזיר כל העולם למוטב ועל-ידי זה זכה למה שזכה.

זה בחינת מה שאמרו רבותינו ז"ל שאין מוכיחין את האדם אלא סמוך למיתה, שכן משה לא הוכיחן אלא סמוך למיתה וכן יעקב אבינו, הינו כי עקר התוכחה הוא על-ידי הרצון.

ועל-כן עקר התוכחה הוא רק סמוך למיתה שאם מתחילין להכלל ברצון ואז מאיר בו הרצון ביותר, מחמת שהוא סמוך להסתלקות, כי ההסתלקות של הצדיק הוא שיהיה נסתלק ויכלל בבחינת רצון כמו משה רבנו עליו השלום, שנקבל בשעת מיתתו ברעוא דרעוין. ומחמת שסמוך למיתתו מתחיל להאיר בו בחינת הרצון על-כן אז היקא יכול להוכיחם. כי עקר הערבות, מה שכל אחד ערב בעד חברו וצריך להוכיח את חברו, ובאמת מי יכול להוכיח את חברו, כי אינו יודע מה שחסר לחברו, וגם מי יודע אם ישמע לו חברו, ואפלו אם ישמע, מי יודע אם יוכל

א.כב. נשלחה אנשים לפנינו

זה בחינת חטא המרגלים שנתן להם ה' יתברך מקום לטעות על שרצו לחקר יותר מדאי, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, אני אמרתי להם שהיא טובה והם לא רצו להאמין וכו', חייך שאני נתן להם מקום לטעות וכו'.

כי ארץ-ישראל היא עקר בחינת אמונה, כמו שכתוב במקום אחר והם רצו לראות בעיניהם מיד איך באין לארץ-ישראל. ולא רצו לסמך על אמונה אף-על-פי שכבר ראו אותות ומופתים נראים ונפלאים באלה, אף-על-פי-כן אמרו: נשלחה אנשים לפנינו ונחפרו לנו את הארץ וכו'. כי רצו לראות ולהבין האמת מיד, על-כן נתן להם ה' יתברך מקום לטעות וגרמו בכזה לדורות עד היום שמתארכ הגלות על-ידי זה.

ועקר הגאולה תלויה בזה, כי פן דרך ה' יתברך שהוא עוסק ברחמי לקרב את

האדם בכמה דרכים, אך אף-על-פי-כן הוא מניח לו מקום להסתפק קצת בשביל נסיון ובהיכרה.

ובשמתחזק באמונה שלמה על-ידי שמסתכל על האמת על כל החסדים שעשה ה' יתברך והאיר בו מרחוק רמזים בכמה דרכים להודיעו היכן האמת בנדאי יזכה לכל טוב אמתי ונצחי, אבל אם ירצה לבקש תואנות לפרש, נותן לו ה' יתברך מקום לטעות יותר ויותר וצריך אחר כך יגיעות גדולות ונעצמות מאד ביותר קדם שיזכה אל האמת וכלי האי ואולי.

עד שיכול לפטר מן העולם ולא יזכה אל האמת ויצטרך לסבל מה שיוסבל ולהתגלגל בכמה גלגולים עד שיבוא להתקרב אל האמת, שהיה בידו לזכות בו עתה על-ידי נסיון קל להשליך תאות הכבוד והנצחון ולהסתכל על האמת לאמתו. (הלכות שבועות ב, אות טז)

כל מה שמתגדל ומתפאר שם הצדיק יותר מתגדל ומתפאר שם השם יתברך ביותר. (קל"מ"ב, טו)

טוב להגיד ולשיר **נ נח נחמן מאומן** לזכות לכל הישועות

לראות באב"י הנחל

= אומן (חלק ה') =

... בסוף שנת תשנ"ד שאל אחד את ר' ישראל איפה להיות בראש-השנה (פי היו או שלשה חברים שהיו נמצאים הרבה עם ר' ישראל ולא היו נוסעים לאומן, השיב לו ר' ישראל: "סע לאומן", באומר לו: "תרחם על עצמך, סע לאומן", והאיש כל כך נבהל מתשובתו עד שהסתכל על משמשו של ר' ישראל שלא היה אף נוסע לאומן, ורמו לו האם הוא יצא מדעתו. כל כך היה ברור רצון ר' ישראל לנסע לאומן בכל מחיר.

באותה תקופה, אחד נכנס לר' ישראל, ובקשו שיצעה לאחד, שלא היה נוסע לאומן מחמת הבלבול, שיסע לאומן על ראש השנה, בנמוק שהלה בנדאי לשמע את דבריו ויקים צויו, ובכך יפשוט לו את הספק. אך ר' ישראל השיב: "אני לא אגיד לו מה לעשות, יש סחורה צריך לבקש אותה".

ר' ישראל אמר פעם לכמה מהחברים, שיש אנשים שלא רוצים שהוא יסע לאומן, ורוצים להתקשר לשדה התעופה שלא לתן לו לנסע בנמוק שהוא זקן, ובקש ר' ישראל מהחברים שהוא מבקש מהם לזרק אותו למטוס עם הידים והרגלים על מנת שיסע לאומן בראש-השנה, וזה היה פחדשים לפני הסתלקותו. גם נשמע שאחד מהחברים הקשה לר' ישראל שחלק מהחברים מסרבים להגיע לאומן, ור' ישראל אמר: "הם לא רואים שאני נוסע!". (אלול תשנ"ד - עמ' 10)

לקראת ראש-השנה תשנ"ה נסע ר' ישראל לאומן, ולפני ההמראה הגיע אחד לשדה התעופה ופנה אליו ואמר: "נו, ר' ישראל, תשארו פה!" ורחף אותו ר' ישראל בגערה עם תנועה חזקה של היד. נסעו החברים לאומן והיה ר' ישראל שמח, בפרט בערב ראש-השנה, ועסק גם בהמתקת הדינים, בהרגלו.

בשהגיעו החברים על ראש-השנה תשנ"ה, הגוי לא רצה לתת לר' ישראל להכנס לדירה ששכרו לו, שאלהו אם להכנס בכח? השיב ר' ישראל: "חס ושלום! אחר-כך אמר: "למה להיות תלויים בגויים? צריכים לקנות הדירות שלנו שנסע לאומן לדורי דורות". לאחר מכן קדו החברים ושרו הנגן 'בטחו', ור' ישראל שמח ואמר שהיהודים שרים 'בטחו'. אחר-כך הגוי בקש הוספה של 180 דולר כדי להרשות להכנס לדירה, וקצת מהחברים רצו שיעברו לדירה יותר מרחקת מהציון ולא לשלם את ההוספה, אך ר' ישראל אמר שלא צריך לפחד מלתת צדקה. אחר-כך לפנות בקר סמוך לסליחות של "זכר ברית", ר' ישראל דבר באריכות, והשיחה מקלטת. בליל ראש-השנה ר' ישראל היה מלא דבקות ושמחה בפרט בעת תפלת מעריב, וכן מקדם בבקר, וכן ביום ראשון בבקר היה גם הרבה שמחה ורקודים, אמנם לפני תקיעת שופר התחיל לבקש דבר ולא הבינו החברים את רצונו, ואמר בצער שאין לו עם מי לדבר. אחר-כך היה תקיעת שופר ותפלת מוסף. בסעודה הוכיח את אחד ממשמשו על שלא קנה לו אכל מהכסף שלו (ש"ר ישראל), וזה טען שחבל לקנות מחמת שיש פה שפע אכל, ור' ישראל השיב שאין כאן כלום וכו'.

לאחר הצהרים בעל הבית הגוי של הדירה התלונן שקלקלו לו את אחד מרהיטיו, צנה ר' ישראל להחזיר לו את הרהיט ושישלמו לו את הנזק במוצאי החג, ולא רצה להנות כלל מלחם רע עין גוי ...

עצות ותפילות

שמחה, א-ג

המצנה, רק שכל שכרי יהיה שתופני לעשות מצנה אחרת בשכר מצנה זאת, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, ששכר מצנה מצנה.

● ואזכרה להפיל בך על ידי מצותיך הקדושים אשר הם אחדותך. ויקים בנו מקרא שכתוב, ישמח ה' במעשיו, ישמח ישראל בעשיו. שאתה תשמח בנו על ידי שתזכנו לעשות מעשים טובים בעיניך, ואנחנו נגילה ונשמחה בך.

● ותעזרנו ברחמיך הרבים להמשיך חיות ושפע טובה וברכה על ידי עשית מצותינו בשמחה גדולה, לרמי"ח אברינו וחסיה גידנו, ולכל העולם בלו, ולכל השנה בלה. וכל השלשה קומות, הן קומת עולם, הן קומת שנה, הן קומת נפש, כלם יתברכו ויקבלו חיים וטובה וברכה וקדשה וטהרה, על ידי קיום מצותינו בשמחה גדולה. (לקוטי תפילות א' - מתוך תפילה ה')

לזכות לשמחה הזאת הוא על-ידי שמתפללין בכחות וביראה גדולה ובאהבה וכו'. כמו שנאמר בתפלה (שם).

● ובכן, יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבותי, שתעזרני ותושיעני ברחמיך הרבים לזכות לשמחה גדולה באמת בעבודתך, כמו שכתוב, עבדו את ה' בשמחה, וגילו פרעדה. ותזכני ברחמיך הרבים לעשות כל המצות בשמחה גדולה באמת, שיהיה לך שמחה גדולה מהמצנה בעצמה, שאגיל ואשמח מאד בשעת עשית כל מצנה ומצנה, במה שזכותי ברחמיך לעשות המצנה, וכל שמחתי יהיה רק המצנה לכו, לא בשביל שכר עולם הבא. מכל שכן וכל שכן שלא יעלה בדעתי חס ושלום פניות של שטות בשביל בני אדם, או בשביל עסקי עולם הזה חס ושלום. רק שאזכרה לעשות כל המצות בשמחה גדולה מהמצנה בעצמה. ויהיה כל העולם הבא שלי בהמצנה בעצמה עד שלא ארצה שום שכר עולם הבא בשביל

על-ידי ראית פני הצדיק זוכין לשמחה וזריות (לקוטי מוהר"ן, סימן ד').

צריך לעשות המצות בשמחה גדולה כל כך עד שלא ירצה בשום שכר עולם הבא בשבילה, אלא שימין לו הקדוש ברוך הוא מצנה אחרת בשכר מצנה זאת, כי הוא נהנה מהמצנה בעצמה. ועל-ידי זה יוכל לידע מה שנגזר על העולם, ואם הוא קדם גזר דין או לאחר גזר דין, ועל מי נמי נגזר הדין חס ושלום, וידע איך להתפלל עבור העולם, כי לאחר גזר דין צריכין הצדיקים להלביש תפלתם בספורים, וכל זה זוכין על-ידי עשית המצות בשמחה גדולה מהמצנה בעצמה הנ"ל (שם, סימן ה').

תורת משה